

розв'язаною за умови проведення територіально-адміністративної реформи або співпраці територіальних громад, коли органи місцевого самоврядування зможуть узгоджувати межі населених пунктів з метою залучення іноземних інвестицій.

Література:

1. Рейтинг інвестиційної привабливості регіонів. Київ: Київський міжнародний інститут соціології та Інститут економічних досліджень та політичних консультацій, 2013. – 47 с.
2. Рейтинг інвестиційної привабливості регіонів. Київ: Київський міжнародний інститут соціології та Інститут економічних досліджень та політичних консультацій, 2014. – 48 с.

Глушко А.Д.

ст. викладач

Полтавський національний технічний університет

імені Юрія Кондратюка

м. Полтава, Україна

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ В УКРАЇНІ

У 2003 році, з прийняттям Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», розпочався якісно новий етап регуляторних процесів у країні. Цей закон відповідає найліпшим світовим зразкам і його положення аналогічні принципам регуляторної реформи, що здійснюється країнами-членами Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР). Разом з тим, у зв'язку з нестабільністю сучасного економічного середовища вагомим значенням набуває узагальнення та систематизація теоретичних основ регуляторних процесів у національній економіці.

В українській науковій термінології використовується два терміни – «регуляторна політика» та «регулятивна політика», які є синонімами терміна «regulatory policy», що застосовується в англійській мові. Оскільки в правовій науці склалася усталена точка зору, що однією з функцій права є регулятивна функція, то в наукових працях та нормативно-правових актах значного поширення набув термін «регулятивна політика» [1]. В економічній науці використовується поняття «регуляторна політика», що характеризує процес регулювання окремих сфер чи економіки в цілому.

Вітчизняними та зарубіжними науковцями розроблено ряд підходів до тлумачення державної регуляторної політики (табл. 1).

Таблиця 1

Підходи учених до розкриття суті державної регуляторної політики

Автор	Суть державної регуляторної політики	Характерні особливості
1	2	3
Ю. Губені [2]	Державна регуляторна політика – найважливіша частина державної економічної політики, яка направлена на регулювання відносин по лінії «влада – бізнес» або «влада – бізнес – громадяни» та формується під впливом багатьох суспільних факторів й інституційного тиску	Частина державної економічної політики
Д. Стеченко [3]	Державна регуляторна політика – це постійний та послідовний курс органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, спрямований на впровадження оптимального державного управління в економічній та соціальній сферах. Державна регуляторна політика спрямована на зменшення втручання органів виконавчої влади та місцевого самоврядування у діяльність суб’єктів господарювання, усунення правових, адміністративних, економічних та організаційних перешкод у розвитку господарської діяльності. Державна регуляторна політика є частиною загальної політики України. Вона має бути спрямована на забезпечення умов сталого економічного зростання та вдосконалення механізмів державного управління	Курс органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, спрямований на впровадження оптимального державного управління в соціально-економічній сфері
Н. Малишев [4]	Регуляторна політика являє собою систематичну розробку і застосування загальнодержавних засобів та інститутів з метою формування методів використання державою своїх регуляторних повноважень. Це включає в себе інтегрування політики конкуренції й ініціативу відкритості ринку у сфері регуляторної політики та зміну культури регуляторних органів таким чином, щоб їм були систематично характерні гнучкість та використання підходів, орієнтованих на результат	Процес формування методів використання державою своїх регуляторних повноважень

М. Погрібняк [5]	Регуляторна політика у сфері господарської діяльності – це напрям політики держави, спрямований на поліпшення якості державного управління та місцевого самоврядування у сфері господарської діяльності шляхом законодавчого визначення процедури підготовки, прийняття, відстеження ефективності дії та перегляду регуляторних актів щодо регулювання сфери господарської діяльності	Напрямок державної політики, спрямований на поліпшення якості державного управління та місцевого самоврядування
О. Юлдашев [6]	Регуляторна політика – це управління процесом нормотворення, а її метою є забезпечення якості правових (регуляторних) актів за допомогою визначення необхідної (нормативної) технології розробки цих актів та «примушення» суб'єктів нормотворчості (регуляторних органів) дотримуватися цієї технології. Регуляторна політика – це законодавчо виокремлена функція держави із управління регуляторною діяльністю	Управління процесом нормотворення

Згідно з чинним законодавством державна регуляторна політика являє собою напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією та законами України [7].

Враховуючи законодавче визначення та погляди вчених на регуляторну політику, приходимо до висновку, що державна регуляторна політика повинна базуватися на таких ключових положеннях:

1. Реалізація стратегії держави стосовно розвитку національної економіки.
2. Забезпечення оптимального державного управління в економічній та соціальній сферах.
3. Сприяння розвитку господарської діяльності.
4. Забезпечення якості правових (регуляторних) актів.
5. Врахування світових інтеграційних та глобалізаційних процесів, що мають суттєвий вплив на національну економіку.

Зазначені положення дають змогу запропонувати розглядати державну ре-

гуляторну політику як нормативну форму реалізації функцій суб’єктів регуляторних процесів національної економіки із забезпечення соціально-економічного розвитку країни та підвищення добробуту громадян в умовах посилення глобалізаційних процесів.

Таким чином, визначення концептуальних положень державної регуляторної політики є підґрунтям для формування оптимальних методичних підходів до її здійснення в сучасних економічних умовах в Україні.

Література:

1. Чугунов І.Я. Регуляторна політика як інструмент активізації процесів регіонального соціально-економічного розвитку / І.Я. Чугунов, О.П. Крайник // Наукові праці НДФІ. – К., 2006. – Вип. 1(34). – С. 3 – 12.
2. Губені Ю. Регуляторна політика в Україні: від реформи до практики / Ю. Губені // Економіка України. – 2006. – № 3. – С. 33 – 39.
3. Стеченко Д.М. Державне регулювання економіки: Навч. посіб. / Д.М. Стеченко. – [3-тє вид., випр.]. – К.: Знання, 2006. – 262 с.
4. Малышев Н. Эволюция регуляторной политики в странах-членах ОЭСР [Электронный ресурс] / Н. Малышев. – Париж: Организация экономического сотрудничества и развития, 2006. – 35 с. – Режим доступа: <http://www.oecd.org/dataoecd>.
5. Погрібняк М.А. Механізм державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня кандидата наук з держ. управл.: спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / М.А. Погрібняк. – Запоріжжя: Класичний приватний університет, 2008 рік. – 22 с.
6. Юлдашев О. Регуляторна політика у системі підготовки юристів і управлінців / О. Юлдашев // Персонал. – 2006. – № 6. – С. 58 – 62.
7. Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» від 11.09.2003 р. № 1160-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 9. – Ст. 79.

Головченко С.І.,

аспірант,

Академія пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля МНС України

м. Черкаси, Україна

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ В КОНТЕКСТІ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Необхідність розробки механізмів стійкого розвитку економіки особливо актуальна для регіонів України. За останні кілька років значна екологічна диверсифікація регіонів України, які в історичному, природному, соціальному,